

23.po Trojici – 7.11.2021 U Teba nájde milosť....

Pokoj Boží nech je s nami.

Ozeáš 14:2-4 „Navráť sa, Izrael, k Hospodinovi, svojmu Bohu, lebo si padol pre svoju vinu. Vezmite so sebou slová ľútosť a obráťte sa k Hospodinovi. Povedzte Mu: Odpusť nám všetky viny, prijmi, čo je dobré, my chceme splácať ovocím svojich perí. Nech nám Asýria nepomáha! Nebudeme jazdiť na koňoch a dielu svojich rúk už nepovieme: Bože náš! Ved' u Teba nájde milosť sirota“.

Celé Ozeášovo proroctvo, o ktorom sme spoločne premýšľali počas celého potrojičného obdobia, bolo typické tým, že sa tu prelínali state požehnaní a zaslúbení a state výstrahy a trestu. V jednom proroctve je zobrazený život človeka – jeho dôvera a poslušnosť, ale aj nedôvera, modloslužba a neposlušnosť Božiemu slovu. Záver Ozeáš koncipuje pozitívne a tým objasňuje, že posledné slovo má Boh a Jeho milosť voči tým, ktorí Mu dôverujú. Nebyť Božej milosti, nikto by nikdy nebol spasený a zachránený.

1. Každý má šancu sa vrátiť. Boh nikdy nezamkne dvere pred svojím stvorením. Až do posledného dychu je človeku daná možnosť zmeniť sa, obrátiť sa k Bohu a nasledovať Ho vo viere. Vidíme to aj na Golgote, keď Ježiš pred smrťou udeľuje jednému z lotrov milosť. Celý život toho zločinca bola možno jednou veľkou tragédiou, ale činiac pokánie pred smrťou, Ježiš mu ponúka odpustenie a nový život v raji. To je možno taký očividný prípad, ale keby sme sa pozreli od začiatku do konca Biblie, našli by sme tam veľmi veľa príbehov ľudí, ktorí odišli od Boha, no On im dal šancu sa vrátiť. Napr. taký Mojžiš v Starej zmluve alebo učeník Peter v Novej. Každý jeden mal príležitosť, aby sa sklonil pred Pánom a zmenil svoj život. Nie každý to využil, ako napr. Judáš, ale ten, kto o to stál, bol odmenený prijatím.

Ježiš hovorí, že toho, kto k Nemu príde, prijme a nevyhodí ho. Preto je čas vrátiť sa k Bohu celým srdcom, začať znovu čítať Písmo a intenzívne sa modliť. Je čas k návratu do spoločenstva cirkvi a ku prijímaniu sviatostí. Je čas žiť podľa Božej vôle a hľadať Božiu tvár. **Odišli sme – „padli sme pre svoje viny“ a preto nie Boh sa musí vrátiť k nám, ale my k Nemu. On nám oproti vykročil cez Pána Ježiša, ale ďalšie kroky sú už na nás. Máme šancu sa vrátiť, využime ju, kým je čas milosti.**

2. Najlepšou cestou je činiť pokánie. Máme šancu predstúpiť pred Boha a jediné, čo si naozaj môžeme so sebou vziať, sú slová ľútosť. V Starej zmluve sa ľudia snažili o Božiu priazeň prinášaním obetí, ale Pán Boh im niekoľkokrát povedal, že to nie je cesta k odpusteniu. Obete býčkov alebo iných zvierat nie sú prostriedkom záchranu, ak niet nádeje na zmenu života. Preto Pán Boh pozýva ľud k sebe aj s ich slovami vyznania hriechov, aj s ich prosbami o odpustenie, aj s ich slovami sľubov. Boha nemôžeme zmanipulovať, nemôžeme ho obmäkčiť nejakými magickými úkonmi, tu pomôžu iba slová pokánia. Slová, ktoré priznávajú vinu, sú zbavené akejkolvek falošnosti, slová, ktoré smerujú k jedinej záchrane v Hospodinovi. Nepomôže tu ani spolčenie sa s ľuďmi, národmi, ani použitie zbraní či koní, tu pomôžu iba slová pokory. Slová, ktoré uznávajú Boha za jediného Pána, slová, ktoré Ho uctievať a sú svedectvom o viere v Neho. Tu pomôžu iba slová, ktoré hovoria o biede človeka a veľkosti Božej lásky.

Ak k Bohu ideme so svojimi skutkami a kvalitou života, nie je to prejav pokánia a pokory, ale pýchy. Akoby sme sa vystatovali, čo všetko dokážeme a čo by mal Pán Boh oceniť. Je to prejav hrdinstva a postoj človeka, ktorý si myslí, že Boh je natoľko slabý, že sa dá zmanipulovať k odpusteniu. Aj my sme preto vyzvaní k uznaniu svojich vín. Nie je to jednoduché, pretože pýcha nám bráni činiť pokánie. Ale je to jediná cesta k Pánovi. **Preto aj my poďme k Bohu so slovami: „vyznávam, že som hriešna a zlá. Prosím, Pane, odpusť mi z milosti všetky viny. S Tvojou pomocou Ti chcem sľúbiť, že Ti budem veriť a žiť podľa Tvojej vôle“.** Činiť pokánie nie je prejav slabosti, ale odvahy.

3. Prijmeme Božiu milosť, ktorá sa k nám skláňa. Hospodin musel svoj ľud aj trestať – inak by sa nepoučili a nespoznali svoju biedu. Museli vidieť, že len a jedine v Pánovi je ich nádej, pomoc a záchrana. Pretože ľudia človeka opúšťajú. Znovu máme niekoľko skvelých príkladov z Biblie, keď sa ľudia v ťažkosti, tragédii a nebezpečnosti života ocitli bez ľudskej pomoci. Opustení všetkými a vydaní napospas nepriateľom. Stačí sa pozrieť na niektorých prorokov, ktorí zostali nevypočutí alebo im dokonca siahali na život alebo na novozmluvných apoštolov a ľudí viery, ktorí boli zatratení a osamelí vo svojom pevnom postoji voči Pánovi. A práve v tej chvíli potrebovali a nakoniec aj dostali Božiu milosť. Najlepším symbolom opustenosti ľuďmi je Pán Ježiš, ktorého všetci zavrhlí a opustili, ale Boh Ho na tretí deň vzkriesil a tým dokázal, že stojí za tými, ktorí Mu dôverujú.

My sme tiež siroty. Ved' koľkokrát máme pocit, že nám ľudia nerozumejú, že nás nemajú radi, že sme nepochopení. Akoby sme boli všetkým vydaní napospas a predsa všetkými opustení. Jedinou nádejou pre nás je vtedy Boh, ktorý je Bohom špeciálne pre siroty a vdovy, teda tých, ktorí boli ľuďmi odsunutí na okraj. Aj keď sa cítime v tomto svete sami a opustení, Boh na nás myslí a má nás vo svojej milosti. Jeho odpustenie, Jeho starostlivosť, Jeho láska je stále

neenná a môžeme si ňou byť istí. **Je len na nás, či Pána Ježiša necháme, aby nám svoju milosť prejavil a pomohol nám zvládnuť všetko, čo nás čaká. Keď je Boh s nami, môže byť proti nám aj celý svet, my stále zostávame Ním chránení a požehnaní.**

Boh svoje slová končí slovami o milosti. Ale prijať ju môžu iba tí, ktorí sa vrátia k Nemu, ktorí činia pokánie slovami aj skutkami a ktorí aj v osamotení prichádzajú k Pánovi, do Jeho blízkosti. Amen.